

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011201085
Dátum vydania rozhodnutia:	21.02.2013
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011201085.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: JUDr. Dagmar Vávreková, správca úpadcu MONT - Real, s.r.o. v konkurze, IČO: 36 042 579, Ul. 13. januára 728/27, Poltár, právne zastúpený JUDr. Františkom Vávračom, AK so sídlo Horná 51, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. č. 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/221/18566-101351/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18504-101183/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18469-101024/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18465-100924/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18468-101148/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18468-100963/2011/993424-r z 3. októbra 2011, č. I/221/18326-98623/2011/993424-r z 29. septembra 2011, č. I/221/18473-101076/2011/993424-r z 3. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/102/2011-36 zo dňa 22. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/102/2011-36 zo dňa 22. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu boli z dôvodu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietnuté žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania:

- rozhodnutia žalovaného č. I/221/18566-101351/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43299/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/992 Zb. o správe daní (ďalej len „zákon o správe daní“) vo výške 1864, 70 euro za zdaňovacie obdobie apríl 2007 na dani z pridanej hodnoty,
- rozhodnutia žalovaného č. č. I/221/18504-101183/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43298/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 28,50 euro za zdaňovacie obdobie január 2007 na dani z pridanej hodnoty,

c) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18469-101024/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43030/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 71,50 euro za zdaňovacie obdobie jún 2006 na dani z pridanej hodnoty,

d) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18465-100924/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43290/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 160 euro za zdaňovacie obdobie júl 2006 na dani z pridanej hodnoty,

e) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18468-101148/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43297/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 40,90 euro za zdaňovacie obdobie december 2006 na dani z pridanej hodnoty,

f) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18468-100963/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43294/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 45,50 euro za zdaňovacie obdobie august 2006 na dani z pridanej hodnoty,

g) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18326-98623/2011/993424-r z 29. septembra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43295/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 48,40 euro za zdaňovacie obdobie september 2006 na dani z pridanej hodnoty,

h) rozhodnutia žalovaného č. I/221/18473-101076/2011/993424-r z 3. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č. 664/230/43296/11/JahP z 11. augusta 2011 o vyrúbení sankčného úroku podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vo výške 29,00 euro za zdaňovacie obdobie november 2006 na dani z pridanej hodnoty.

Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzali v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloby nie sú dôvodné, lebo rozhodnutia a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Predmetom preskúmania boli rozhodnutia správneho orgánu, ktorým žalobcovi sankčný úrok za jednotlivé mesiace uvedené v rozhodnutiach podľa § 35b ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj jeho právnym posúdením, tak ako ho vykonali správne orgány. Podľa krajského súdu, zo žalobných námietok vyplývali dve podstatné otázky a to jednak, či správca dane mohol vyrúbiť sankčný úrok po vyhlásení konkurzu vzhľadom na znenie ust. § 95a ods. 1 zákona o správe daní v spojení s ust. § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii, keď takto vyrúbený sankčný úrok nie je daňovou pohľadávkou podľa § 95 ods. 1 zákona o správe daní a jednak či boli splnené podmienky na vyrúbenie sankčného úroku v zmysle § 35b ods. 1 zákona o správe daní, ak daňová povinnosť žalobcu, od ktorej sa odvíja sankčný úrok nebola doteraz zaplatená, t.j. nie je daný konečný deň omeškania a preto nemožno vyčíslíť sankčný úrok.

Krajský súd osobitne poukázal na to, že správca dane správne aplikoval ust. § 95a zákona o správe daní s účinnosťou od 1. septembra 2007 a v zmysle ktorého je možné viesť daňové konanie aj po vyhlásení konkurzu vo veci sankčného úroku a vydať rozhodnutie voči správcovi konkurznej podstaty, ktorý sa stal po vyhlásení konkurzu daňovým subjektom namiesto úpadcu. Krajský súd poukázal na pluralitu veriteľov v konkurznom konaní. Podľa súdu je nespornou skutočnosťou, že sankčné úroky odvíjajúce sa od nezaplatenia daní v lehote splatnosti, mohli byť vyrúbené najskôr po vyhlásení konkurzu, teda, že takéto sankčné úroky nespĺňajú požiadavky ustanovené zákonom pre to, aby mohli byť daňovými pohľadávkami v zmysle § 95 ods. 1 veta posledná zákona o správe daní. Krajský súd poukázal na rozdielnosť režimu pohľadávok voči podstate, ktoré sa uplatňujú priamo u správcu konkurznej podstaty oproti dňovým pohľadávkam, ktoré sa uplatňujú prihláškou v zákonom stanovených lehotách. Krajský súd poukázal na ust. § 95 ods. 1 zákona o správe daní, najmä na jeho poslednú vetu, z ktorej vyplýva, že

sankčný úrok je daňovou pohľadávkou len vtedy, ak bol vyrúbený do vyhlásenia konkurzu, čo však neznamená, že by sankčný úrok nemohol byť po vyhlásení konkurzu na úpadcu vyrúbený. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že veriteľ nemôže byť zbavený práva zabezpečiť si pohľadávkou pre prípad neskoršieho vymáhania po skončení konkurzu v prípadnom exekučnom konaní.

V tejto veci krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/3/2010 z 25. novembra 2010, ktorým súd dospel k záveru, že je na správcovi preukázať, že pri uspokojovaní pohľadávok proti podstate postupoval v súlade s ust. § 87 ods. 3 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom do 31. decembra 2011 a že postupoval s odbornou starostlivosťou a napriek tomu nemohol dane v lehote splatnosti zaplatiť a že platby daní odložil opodstatnene vzhľadom na konkrétnu situáciu v konkurze.

Pokiaľ ide o samotné vyčíslenie sankčného úroku pred samotný zaplatením dane, tak súd dospel k záveru, že rozhodujúcou skutočnosťou je to, že sankčný úrok môže správca dane vyrubiť, teda že nastalo omeškanie, ktoré trvá určitý počet dní, za ktorý sa sankčný úrok vyrubuje a že je sankčný úrok vyčíslený. Podľa súdu nie je vylúčená aj možnosť vyrubiť sankčný úrok viacerými rozhodnutiami a to vždy za vymedzené časové obdobie, najdlhšie za štyri rok omeškania s platbou, resp. za konkrétny čas, podľa toho ktorá skutočnosť nastane skôr.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal zmenu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutia správcu dane a vrátil predmetné veci na ďalšie konanie žalovanému správny orgán a priznal mu náhradu trov konania.

Žalobca v odvolaní opätovne poukázal na ust. § 95 ods. 1 zákona o správe daní, že sankčný úrok, sa považuje za daňovú pohľadávkou len vtedy, ak mohol byť vyrúbený do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa § 95a ods. 1 zákona o správe daní sa daňové konania začaté pred vyhlásením konkurzu neprerušujú. Podľa jeho názoru nie je dôvod, začať daňové konanie v čase po vyhlásení konkurzu. V ďalšom zopakoval dôvody ktoré uviedol v žalobe.

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že zotrváva na dôvodoch svojich rozhodnutí v danej veci, ako aj na svojom vyjadrení v žalobe a navrhol odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu. Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len doplní dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalovaný ako aj správca dane sú oprávnení začať daňové konanie aj po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu. Až do výmazu spoločnosti z obchodného registra neprestáva daňový subjekt existovať a preto podlieha v plnom rozsahu daňovým orgánom, ktoré sú oprávnené rozhodovať o jeho právach a povinnostiach vyplývajúcich z daňových predpisov. To, že správca dane vyrubí daňovému subjektu sankčný úrok, pre jeho prípadne uplatnenie po skončení konkurzu samo osebe neznamená, že ide o daňovú pohľadávkou. Nakoniec sám zákon ustanovuje v § 95

ods. 1 zákona o správe daní , ktoré pohľadávky sú daňovými pohľadávkami. Pokuty a sankčný úrok sú daňovými pohľadávkami na účely konkurzu alebo reštrukturalizácie len vtedy, ak mohli byť vyrúbené do vyhlásenia konkurzu alebo reštrukturalizácie. To však neznamená, že sankčný úrok vyrúbený po vyhlásení konkurzu alebo reštrukturalizácie nie je daňovou pohľadávkou. Znamená to len to, že sa na účely konkurzu alebo reštrukturalizácie nepovažuje za daňovú pohľadávkou a podľa § 95a ods. 1 zákona o správe daní nemožno po vyhlásení konkurzu začať daňové exekučné konanie na majetok úpadcu.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že ich neúspešnému žalobcovi nepriznal a žalovanému neprislúcha ich náhrada zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.